

På grund af udvalgmøder og andre pligter siden afstemningerne har jeg ikke kunnet være ret meget i salen, men jeg har dog fulgt så meget med og fået så meget referat, at jeg har forstået, at debatten mest har handlet om ældre. Og selv om ældres og handicappedes problemer i en vis udstrækning kan være sammenfaldende, så har handicappede ganske specielle behov, som jeg må påstå at vi her i landet både absolut og relativt målt ligger tilbage med at opfylde på bare rimelig måde. Det er jo også lidt betegnende, at det fremsatte forslag til dagsorden ikke nævner handicappedes problemer med en eneste pind.

Nu kan man så sige, at skulle vi diskutere handicapforhold nøjere, så måtte vi have tilstedeværelse af andre ressortministre end socialministeren, fordi det både angår boligministeren, forskningsministeren og trafikministeren. Vi i CD - og jeg tror efterhånden også mange andre - har den opfattelse, at handicappedes specielle problemer bør løses inden for de handlingsområder og inden for den ressort, under hvilket den pågældende sag hører hjemme. Men jeg synes, det er vigtigt, at vi på ny bliver os bevidste, at dette Ting gang på gang har vedtaget smukke erklæringer, dagsordener og love om handicappede, men at vi ikke overholder dem. Selv offentlige myndigheder overholder i vid udstrækning ikke de løfter, der er givet, og de krav, der naturligt må være.

Der står her i forespørgsel nr. F 17, at man gerne vil have bedre hjælp til ældre og handicappede. Men én ting er hjælp og en anden ting er rettigheder. Og de handicappede har altså en del rettigheder, som - uden at kalde det hjælp, og uden at de skal være taknemmelige eller noget i den retning - burde være opfyldt i langt højere grad, end tilfældet er.

Når jeg nævner, at også det offentlige overtræder regelsættene, taler jeg om adgang til offentlige bygninger og kontorer af enhver art, som stadig lader meget tilbage at ønske. I det hele taget gør bygningsreglementerne det ikke muligt - det være sig i faste boliger eller på hoteller og andre feriesteder - for personer i kørestol eller stærkt gangbesværede mennesker at færdes med den naturlighed og ret, som burde tilkomme dem såvel som andre mennesker.

Jeg skal især fremhæve to forhold, det ene med ros, tak og anerkendelse. Det drejer sig om HT, der omsider har fået rigtig mange busser - til næste år vil det blive op mod halvdelen af samtlige busser - som er såkaldte lavt gulvsbusser, og som nu kan medtage kørestole, ligesom

de kan medtage barnevogne. Vi er langt tilbage i forhold til f.eks. USA, men jeg glæder mig, jeg fryder mig, og jeg anerkender over for HT, at man nu er kommet så langt, som tilfældet er.

Noget lignende kan desværre ikke siges om DSB. Jeg tænker her på S-togene. Det er 10 år siden, det blev bestemt, at kørestolsbrugere skulle have meget nemmere adgang til S-tog. Det lader meget tilbage at ønske, og nu har vi købt nye S-tog for milliardbeløb, og heller ikke i de nye S-tog er dette forhold løst, eller det er kun løst på en nødtørftig måde.

Det er ikke for at aflede debatten specielt i den retning, men jeg vil godt anmelde, at vi vil rejse denne sag over for DSB. Det kan ikke gå, at dette vigtige trafikmiddel, som toget og S-toget er i hovedstadsregionen, nærmest håner kørestolsbrugeres behov og interesser ved at have ladet hengå 10 år, uden at dette problem er blevet løst, idet det er nemt opnåeligt at løse det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Det er en kort bemærkning til hr. Arne Melchior, der mener, at de handicappede er gledet ud. Jeg skal gøre opmærksom på, at de er nævnt i pind 1, hvor det drejer sig om at sikre den fornødne hjælp, og at de er nævnt i forbindelse med plejehjems- og ældreboligbyggeriet for at sikre, at de også dér bliver tilgodeset.

Det, der undrer mig lidt, er, at hr. Arne Melchior lægger vægt på de handicappedes rettigheder. Jeg er enig i grundsynspunktet, at de handicappede skal sikres rettigheder. Netop derfor er det helt uforståeligt, at CD ikke vil være med til at give de handicappede reelle rettigheder. Jeg tænker på diskussionen om klage- eller ankeråd.

Jeg kan godt love hr. Arne Melchior, at de handicappedes organisationer, Dansk Handicap Forbund, DSI m.fl., er dybt, dybt skuffede over, at 3 års debat om en bedre retsstilling for dem betyder, at de får noget, der er uden juridisk kompetence, som ikke kan omgøre en kommunal beslutning. De kan slet ikke forstå hr. Arne Melchiors tale om rettigheder, når hr. Arne Melchior tilhører en regering, der er med til at stemme et forslag ned, som går ud på at give dem en egentlig retssikkerhed.

Jeg synes, det var en flot tale, men uden den store sammenhæng med virkelighedens politiske praksis.